Το θέλημα του Θεού και η ζωή μας (Αγ. Σιλουανός ο Αθωνίτης)

Categories : ΘΕΟΛΟΓΙΑ

Date : 9 Μαΐου, 2013

Όταν η χάρη είναι μαζί μας, είμαστε δυνατοί στο πνεύμα. Όταν όμως την χάσουμε, βλέπομε την αδυναμία μας, βλέπομε πως χωρίς τον Θεό δεν μπορούμε ούτε να σκεφτούμε το καλό. Πώς μπορείς να ξέρεις αν ζεις σύμφωνα με το θέλημα του Θεού;

Να η ένδειξη: Αν στενοχωριέσαι για κάτι, αυτό σημαίνει πως δεν παραδόθηκες τελείως στο θέλημα του Θεού, έστω κι αν σου φαίνεται πως ζεις σύμφωνα με το θέλημα του Θεού. Όποιος ζει κατά το θέλημα του Θεού, αυτός δεν μεριμνά για τίποτε. Κι αν κάτι του χρειάζεται, παραδίνει τον εαυτό του και την ανάγκη του στον Θεό. Κι αν πάρει ότι θέλει, μένει ήρεμος, σαν να το είχε. Ψυχή που παραδόθηκε στο θέλημα του Θεού δεν φοβάται τίποτε: ούτε θύελλες, ούτε ληστές, ούτε τίποτα άλλο. Ότι κι αν έλθει, λέγει: «Έτσι ευδοκεί ο Θεός», κι έτσι διατηρείται η ειρήνη στην ψυχή και στο σώμα. Το καλύτερο έργο είναι να παραδοθούμε στο θέλημα του Θεού και να βαστάζομε τις θλίψεις με ελπίδα. Ο Κύριος βλέποντας τις θλίψεις μας δεν θα επιτρέψει ποτέ κάτι που να ξεπερνά τις δυνάμεις μας. Αν οι θλίψεις μας φαίνονται υπερβολικές, αυτό σημαίνει πως δεν έχομε παραδοθεί στο θέλημα του Θεού. ...

... Όποιος κάνει το θέλημα του Θεού, είναι ευχαριστημένος με όλα , έστω κι αν είναι φτωχός και ίσως ασθενής και πάσχει, γιατί τον ευφραίνει η χάρη του Θεού. Όποιος όμως δεν είναι ικανοποιημένος με την μοίρα του και γογγύζει για την αρρώστια του ή εναντίον εκείνου που τον προσέβαλε, αυτός να ξέρει πως κατέχεται από υπερήφανο πνεύμα και έχασε την ευγνωμοσύνη για τον Θεό. Αλλ’ ακόμα και σε μια τέτοια περίπτωση μη στενοχωριέσαι, αλλά ζήτησε μ’ επιμονή από τον Κύριο πνεύμα ταπεινό. Κι όταν έλθει σ’ εσέ το ταπεινό Πνεύμα του Θεού που αναζητάς, τότε θα Τον αγαπήσεις και θα έχεις βρει ανάπαυση, παρ’ όλες τις θλίψεις σου. Ψυχή που απέκτησε την ταπείνωση θυμάται πάντα τον Θεό και αναλογίζεται: «Ο Θεός με έκτισε΄ έπαθε για μένα΄ συγχωρεί τις αμαρτίες μου και με παρηγορεί΄ με τρέφει και φροντίζει για μένα. Γιατί λοιπόν να μεριμνώ εγώ για τον εαυτό μου ή τι έχω να φοβηθώ, έστω κι αν με απειλή ο θάνατος». ...

... Κάθε ψυχή που ταράζεται από οποιαδήποτε αιτία πρέπει να καταφεύγει στον Κύριο και ο Κύριος θα την καθοδηγήσει. Αυτό όμως γίνεται κυρίως σε καιρό συμφοράς και απροσδόκητου συγχύσεως - κανονικά πρέπει να ρωτάμε τον πνευματικό , γιατί αυτό

είναι ταπεινότερο. ...

Και όλα, όλα δίνουν τότε αγάπη στην καρδιά, διότι όλα είναι του Θεού. Ο Κύριος νουθετεί με το έλεός Του τον άνθρωπο, για να δέχεται μ' ευγνωμοσύνη τις θλίψεις. Ποτέ σ' όλη μου τη ζωή, ούτε μια φορά δεν εγόγγυσα για τις θλίψεις, αλλά τα δεχόμουν όλα σαν φάρμακο από τα χέρια του Θεού και πάντα Τον ευχαριστούσα και γι' αυτό ο Κύριος μου έδωσε να υπομένω ελαφρά τον αγαθό ζυγό Του. Όλοι οι κάτοικοι της γης υφίστανται αναπόφευκτα θλίψεις. Και παρόλο που δεν είναι μεγάλες οι θλίψεις που παραχωρεί ο Κύριος, όμως φαίνονται στους ανθρώπους αφόρητες και συντριπτικές. Κι αυτό γίνεται, διότι οι άνθρωποι δεν θέλουν να ταπεινωθούν ενώπιον του Θεού και να παραδοθούν στο θέλημά Του. Όσοι όμως άφησαν τον εαυτό τους στο θέλημα του Θεού, αυτούς τους καθοδηγεί ο Ίδιος ο Κύριος με τη χάρη Του και υπομένουν με ανδρεία τα πάντα για χάρη του Θεού, τον Οποίο αγάπησαν και με τον Οποίο θα δοξάζονται αιώνια. Όταν η Παναγία βρισκόταν κοντά στον Σταυρό, η θλίψη Της ήταν ακατάληπτα μεγάλη, επειδή Αυτή αγαπούσε τον Υιό της περισσότερο απ' ότι μπορεί κανείς να φαντασθεί. Κι εμείς ξέρομε πως όσο μεγαλύτερη είναι η αγάπη, τόσο μεγαλύτερη είναι και η λύπη. Κατά την ανθρώπινη φύση η Θεοτόκος δεν θα μπορούσε με κανένα τρόπο να μην υποκύψει στις θλίψεις Της΄ παραδόθηκε όμως στο θέλημα του Θεού και το Άγιο Πνεύμα Την ενίσχυσε ν' αντέξει στον πόνο της. Μετά την Ανάληψη του Κυρίου η Παναγία έγινε η μεγάλη παρηγοριά στις θλίψεις για όλο τον λαό του Θεού. Ο Κύριος έδωσε επί γης το Άγιο Πνεύμα και όσοι Το έλαβαν αισθάνονται τον παράδεισο μέσα τους. Ίσως πεις: Γιατί λοιπόν δεν έχω κι εγώ μια τέτοια χάρη; Διότι συ δεν παραδόθηκες στο θέλημα του Θεού, αλλά ζεις κατά δικό σου θέλημα. Παρατηρήστε εκείνον που αγαπά το θέλημά του. Αυτός δεν έχει ποτέ ειρήνη στην ψυχή και δεν ευχαριστιέται με τίποτε΄ γι' αυτόν όλα γίνονται όπως δεν έπρεπε. Όποιος όμως δόθηκε ολοκληρωτικά στο θέλημα του Θεού , έχει την καθαρή προσευχή και η ψυχή του αγαπά τον Κύριο.

Έτσι δόθηκε στον Θεό η Υπεραγία Παρθένος: «Ιδού η δούλη Κυρίου΄ γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου». Αν λέμε κι εμείς το ίδιο: «Ιδού ο δούλος Κυρίου΄ γένοιτό μοι κατά το ρήμα σου» , τότε τα Ευαγγελικά λόγια του Κυρίου , που εγράφτηκαν με το Άγιο Πνεύμα, θα ζούσαν μέσα στις ψυχές μας, η αγάπη του Θεού θα βασίλευε σ' όλο τον κόσμο και η ζωή στη γη θα ήταν απερίγραπτα ωραία. Αλλά παρόλο που τα λόγια του Κυρίου ακούγονται τόσους αιώνες σ' όλη την οικουμένη, οι άνθρωποι όμως δεν τα καταλαβαίνουν και δεν θέλουν να τα παραδεχθούν. Όποιος όμως ζει σύμφωνα με το θέλημα του Θεού, αυτός θα δοξασθεί και στον ουρανό και στη γη. Όποιος παραδόθηκε στο θέλημα του Θεού, απασχολείται μόνο με τον Θεό. Η χάρη του Θεού τον βοηθά να παραμένει στην αδιάλειπτη προσευχή. Κι όταν ακόμα εργάζεται ή μιλάει, η ψυχή του είναι απορροφημένη από τον Θεό και γι' αυτό ο Κύριος την πήρε υπό την προστασία Του.

Αλλά κι οι δαίμονες ακόμα φοβούνται την πράη και ταπεινή ψυχή, που τους νικά με την υπακοή, την εγκράτεια και την προσευχή. Οι αρχιερείς και οι πρεσβύτεροι Τον παρέδωσαν στον Πιλάτο για να σταυρωθεί. Κι αυτό γιατί δεν προσεύχονταν και δεν ζητούσαν από τον Θεό σύνεση, πώς και τι να κάνουν. Έτσι, πολλές φορές οι κυβερνήτες και γενικά οι άνθρωποι ζητούν μεν το αγαθό, αλλά δεν ξέρουν που είναι αυτό το αγαθό. Δεν ξέρουν πως το αγαθό βρίσκεται στον Θεό και μας δίνεται από τον Θεό. Είναι ανάγκη να προσευχόμαστε πάντοτε, για να μας νουθετεί ο Κύριος τι και πώς πρέπει να κάνομε, και ο Κύριος δεν θα επιτρέψει να παραπλανηθούμε. Ο Αδάμ δεν είχε τη σύνεση, να ρωτήσει τον Κύριο για τον καρπό που του έδωσε η Εύα, και γι' αυτό έχασε τον Παράδεισο. Ο Δαβίδ δεν ερώτησε τον Κύριο: «Θα ήταν άραγε καλό για μένα να πάρω τη γυναίκα του Ουρία;» κι έπεσε στα αμαρτήματα του φόνου και της μοιχείας. Έτσι κι όλοι οι άγιοι που αμάρτησαν, αμάρτησαν γιατί δεν επεκαλούντο τη βοήθεια του Θεού για να τους φωτίσει. Ο Όσιος Σεραφείμ του Σαρώφ είπε: «Όταν μιλούσα από το νου μου, συνέβαιναν λάθη». Υπάρχουν όμως και αναμάρτητα λάθη που οφείλονται στην ατέλεια του ανθρώπου. Τέτοια βλέπομε ακόμη και στην Παναγία. Λέγεται στο Ευαγγέλιο πως όταν επέστρεφε η Παναγία με τον Ιωσήφ από την Ιερουσαλήμ, ενόμισε πως ο Υιός της βάδιζε μαζί με τους συγγενείς ή τους γνωστούς ... Και μόνο μετά τριών ημερών αναζήτηση Τον βρήκαν στο Ιερό των Ιεροσολύμων να συνομιλεί με τους πρεσβυτέρους. Συνεπώς μόνον ο Κύριος είναι παντογνώστης, ενώ όλοι εμείς, όποιοι κι αν είμαστε, πρέπει να προσευχόμαστε στον Θεό ζητώντας σύνεση και να ρωτάμε τον πνευματικό μας, για ν' αποφύγομε τα λάθη . ...

... Πόσο φανερό είναι για μένα πως ο Κύριος μας κατευθύνει. Χωρίς Αυτόν δεν μπορούμε ούτε να σκεφθούμε το αγαθό. ...

... Όπου υπάρχει άφεση αμαρτιών, εκεί βρίσκεται η ελευθερία της συνειδήσεως και η αγάπη, έστω και λίγη. ...

... Στενοχωρούμε και θρηνώ και οδύρομαι για τους ανθρώπους. Πολλοί σκέφτονται με απόγνωση: «Αμάρτησα πολύ: σκότωσα, λήστεψα, εβίασα, εσυκοφάντησα, ήμουν άσωτος κι έκανα κι άλλα πολλά». Κι από την ντροπή τους δεν έρχονται στη μετάνοια. Λησμονούν όμως ότι όλες οι αμαρτίες τους είναι σαν σταγόνα μπροστά στο πέλαγος της αγάπης του Θεού. Ω αδελφοί μου, όλη η γη, μετανοείτε, όσο ακόμα είναι καιρός. Ο Κύριος γεμάτος έλεος περιμένει τη μετάνοιά μας. Και όλος ο ουρανός και όλοι οι άγιοι περιμένουν επίσης την επιστροφή μας. ...

(Πηγή ηλ. κειμένου: orthodoxmathiteia.blogspot.gr)